

Helen Keller ismét útra kelt.

Nos, ha nem is ő maga, - de az őt már annyiszor életre keltő baráti kör tagjai ismét útra keltek. **A nagyváradi látássérültek elnökének – Kovács Józsefnek (Kopek) – a meghívására 2011. június 5-én ismét Erdélybe utaztunk, - pontosabban az elnök úr szülőfalujába, a Szilágy megyei Szilágyzoványba.**

Akárcsak korábban Nagyváradon, - itt is túlradó szeretettel fogadtak bennünket. Az utunk során ért kisebb – időjárás okozta izgalmak után – jól esett kicsit megpihenni a parókián. Miután kávéval üdítővel, és pogácsával felfrissítettük magunkat, átmentünk a kultúrházba. Ki tudja hányadszor hangzottak el a versek, csendültek fel az énekszámok. A baráti kör valamennyi tagja minden alkalommal teljes átéléssel nyújtotta a maximumot. Remek ötlet volt annak idején a 3 filmrészlet, mely azóta is színesíti műsorunkat. Az előadás záró számaként **Rózsa Dezsőtől** ismét elhangzott a nagyszerű tanulságos mese a törött cserépedényről. Ránk, - ill. minden fogyatékkal élő emberre vonatkoztatva elmondta, hogy valamennyien „csorba edények” vagyunk ugyan, de ha embertársaink segítségére és hasznára leszünk, akkor teljes értékű tagjaivá válhatunk a társadalomnak. A mintegy 60-70 főnyi közönség hálás tapsából ítélve tudtuk, éreztük, hogy most sem jöttünk hiába. Ezeknek az embereknek is sikerült pár tartalmas, örömteli órát szerezniük.

Az előadás után vendéglátóink finom vacsorával kedveskedtek nekünk. A jó hangulatot már csak fokozni lehetett egy közös nótázással. Ebben lelkes partnerünk volt a helybéli tiszteletes úr is. **Végezetül kezünket összefogva egy emberként énekeltük a székely himnuszt, és közben éreztük, hogy összetartozunk – mindig is összetartoztunk.**

Horváth Istvánné sorstárs

(A képeken a szereplők láthatóak...)